

Kjell Fjørtoft:

HISTORIEFORFALSKNING I NRK

(Nordic Information) Forfatteren Kjell Fjørtoft påviser historieforfalskning i NRK. Det skjedde i P2's «Her og Nå»-sending 10/11 hvor han selv ble intervjuet om sin oppsiktsvekkende bok «Mot stupet» som beskriver Norges vei inn i den annen verdenskrig. Et av de mest brennbare punkt i boken, er beviset for at Stortinget aldri vedtok den såkalte Elverumsfullmakten som London-regjeringen la slik avgjørende vekt på. Den spilte også en betydelig rolle under det politiske «rettsoppgjøret» etter krigen. Fjørtoft har i boken trukket frem C. J. Hambros's egne uttalelser fra Undersøkelingskommissjonen av 1945 der stortingspresidenten selv to ganger sier at fullmakten ikke ble vedtatt av Stortinget på Elverum 9. april 1940.

Fjørtoft presiserer overfor P2 at dette måtte med som viktigste punkt i intervjuet. Likevel ble dette kjernepunkt klippet vekk i utsendelsen. Derimot var den pensjonerte professor Skodvin tilkalt for å gå god for at den famøse «Elverumsfullmakten» hadde gyldighet.

Historieforfalskning

- Men hvori består NRKs historieforfalskning i «Her og nå»-sendingen 10/11, Kjell Fjørtoft?

- Jo, plutselig skjærer Hambros stemme inn hvor han leser sitt forslag til fullmakten som aldri ble satt under votering. Hele Norge måtte tro at dette var et autentisk opptak fra stortingsmøtet på Elverum i 1940. Imidlertid visste jeg at det ikke ble gjort opptak dengang. Innslaget måtte altså være et falsum. Og ganske riktig. Kuttet var hentet fra en plate i serien «Lytt til Norge» som kom i 1980. men det er igjen hentet fra en NRK-serie i begynnelsen av 1960-årene hvor også historieforsker Skodvin var innblandet. Der laget man et fingert opptak hvor man lot Hambros lese opp fra det stenografiske stortingsreferatet! Men i «Her og nå»-sendingen 10. november ble det ikke med et eneste ord opplyst at Hambros-opptaket er et falsum.

Brev til Kringkastingsrådet

- Hva akter du å gjøre med saken?

- Jeg skriver i første omgang

Kjell Fjørtoft

et brev til kringkastingsrådet hvor jeg fremhever at det er helt uforvarlig å behandle et av krigstidens viktigste dokumenter på en så skjodesløs og tendensiøs måte. Koblet sammen med Skodvins benektelse av fakta, virket Hambros egen stemme som en bekreftelse av professorens uholdbare påstander.

Så får vi se om rådet foretar seg noe i saken. Hvis ikke, tvinges jeg til å ta andre midler i bruk, men dem snakker vi ikke om nå.

Medie-boikott og strykende salg

I skrivende øyeblikk over en måned etter at boken utkom, har ingen av de store avisene

anmeldt den. Det står i kontrast til omfattende forhåndsomtale og et strykende salg. Er du utsatt for en hjemmefrontsmafia som vil sementere gamle fordommer og egeninteresser, Kjell Fjørtoft?

- Jeg vet i alle fall at den boikotten som nå er satt i gang i de største avisene og f.eks. Fjernsynet, ikke er tilfeldig. Noen har «snakket sammen» som det het i Gerhardsens tid. Før boken kom, visste jo ingen hvor farlig den er for det nasjonale glansbilde av Nygaardsvold-regjeringen.

Påfallende var det også at like før «Mot stupet» kom i salg (boken var trykt), sendte tidligere NTB-sjef Ivar Johansen ut

(Forts. side 6)

1945 - TAPERNE'S MÅBERITT

Av Frode Halle

Mere krigslitteratur, og nå er det Vestmaktene som gransker i sin egen historie.

James Bracque: «Other losses» er en bestselger i Canada, og den tar for seg tyske krigsfangere skjebne i amerikanske og franske leirer ved avslutningen av den annen verdenskrig. Time Magazin har en fyldig omtale av boken i sin utgave for 2. oktober, og jeg gjengir noen utdrag.

General Eisenhower likte ikke tyskere og ville nok ha færrest mulig av dem. Forfatteren hevder at han, med samtykke fra Joint Chiefs of Staff (Forsvarsstaben), i mars 1945 forandret betegnelsen på store grupper av tyske fanger fra «krigsfange» (prisoner of war) til «avvebnede fiendtlige styrker» (disarmed enemy forces).

Med dette ble de satt utenfor Genfverkonvensjonens bestemmelser, som sikrer «krigsfanger» en noenlunde anstendig behandling. Resultatet var en voldsom dødelighet i de amerikanske og franske leirer, han nevner et tall omkring 700 000 hos amerikanerne. Der var levnedsmidler for hånden, men de ble bevisst holdt tilbake for denne gruppe, hevder forfatteren. 13 millioner Røde Kors-pakker var fremdeles på sine lagre høsten 1945. Røde Kors-inspeksjon av leirene ble avslått.

US Army vil ikke uttale seg, men det militærhistoriske senter i Washington har gjennomgått boken. De mener at Bracques statistikk er «spekulativ», men medgir at boken inneholder «en

Historien om et fullmaktsforslag

Av John Sand

(Sendt Hamar Dagblad)

Som nevnt her i avisen den 4. ds. har forfatteren Kjell Fjørtoft i sin oppsiktsvekkende bok MOT STUPET hevdet at noen «Elverumsfullmakt» aldri ble gitt.

Da Deres avis stiller spørsmålet: Ble «Elverumsfullmakten» vedtatt? tør jeg be om spalteplass til en redegjørelse om «fullmaktens» historie.

Det var kl. 21.30 den 9. april at stortingsmøte ble satt på Elverum. Fra talerstolen fremsatte presidenten. C. J. Hambro, et forslag om en fullmakt til regjeringen. Umiddelbart deretter tok representantene Getz, Stray og Førre (2 ganger) ordet. Etter at Getz hadde kommet med en kort opplysning uttalte Hambro: «- og Stortinget bekrefter alene ved sin beslutning den generelle adgang til å gi provisoriske anordninger som regjeringen har i den tid Stortinget ikke er samlet.» Til dette repliserte stortingsmann Førre: «Hvis regjeringen har den fullmakt, behøver den ikke å få en ny.» Representanten Førre har i en artikkel i Andøya Avis 14/8-58 nærmere utdypet det som skjedde under Elverumsmøtet. I denne artikkel skriver herr Førre bl.a.: «Jeg uttalte på grunnlag av herr Hambros siste

erklæring at når regjeringen har sin fullmakt i henhold til grunnloven, var det intet grunnlag for å vedta en ny fullmakt. Dermed avsluttedes debatten om dette spørsmål. Og noen votering ble ikke foretatt.» (Min uthev.) «Faktum er at herr Hambros siste innlegg måtte oppfattes som at han frafalt forslaget.» Man kan altså med sikkerhet fastslå: 1. Det ble reist innsigelse mot forslaget og 2. Det ble ikke votert over forslaget. Som ytterligere bevis på at dette er korrekt henviser jeg til professor Frede Castbergs bok «Juridiske stridsmål i Norges historie». Side 57-58 i boken skriver dr. Castberg: «Nå kan man etter min mening ikke si at Elverumsfullmakten ble vedtatt av Stortinget. Det faktiske forhold er at den beslutning som ble foreslått av Stortingets president, overhodet ikke ble satt under votering. Møtet ble hevet før det var stemt over forslaget.» (Min uthev.)

Professor Castberg kommer også i sin erindringsbok «Minner» flere steder inn på at det aldri har eksistert noen «Elverumsfullmakt», men kun et forslag som det ikke ble votert over. På s. 96 i nevnte bok skriver Castberg bl.a.: «Fylkesmann Utheim hevdet bestemt forleden at noen «Elverumsfullmakt» ikke forelå.» Og på samme side fortsetter Castberg: «Under en samtale med Arne Ording den 16. bekreftet han at det ikke var vedtatt noen Elverumsfullmakt.» Ifølge Castberg tok endog forslagsstilleren Hambro avstand fra den tanke at hans fullmaktsforslag fikk noen som helst betydning. Castberg opplyser nemlig på side 111 i «Minner»: «Han (Hambro) vil ikke være med på at den fullmakt han foreslo var et utslag av konstitusjonell nødrett og ga regjeringen myndighet utover de vanlige myndighetsgrenser.»

En annen fremtredende personlighet, odelstingspresident i 1940, Neri Valen, som deltok i Elverumsmøtet, kommer i en artikkel i avisen Varden 9/12 1947 inn på «Elverumsfullmakten»: «Eg hugsar vel at politikarane var på det reine med at det ikkje vart votert over fullmakt i

(Forts. side 6)

Ja, og det vil bli interessant.

BLIKK PÅ VERDEN

Av Orbiter

Norge foran - når det ikke koster noe

Norge var det første landet i verden som anerkjente folkets nye styre i Romania. Det burde man vel egentlig bare glede seg over, men så er det en tvil som gnager: Ville Norge ha gått slik i brodden hvis Sovjetunionen hadde stilt seg på Ceaucescus side? Jeg må dessverre innrømme at jeg har mine tvil.

Tøvær kan ennå bli istid

Hele verden jubler over utviklingen i Øst-Europa. De underkuede folk kaster åket, og det forbløffende er at Sovjetunionen godtar det uten innvendinger. Her har man den store forskjellen fra Bresjnevdoktrinens tid. Hvis det ikke hadde vært for denne doktrine, som gikk ut på at sovjetæren kunne og måtte gripe inn overfor enhver «uheldig utvikling» i «folkedemokratiene», ville østeuropeerne ha reist seg for lenge siden. Det forsøkte de da også både i Berlin, Polen og Ungarn. Nå har både tyskere, polakker, ungarere og alle de andre østeuropeiske folk virkelig sjansen.

Hvor glad man enn er over utviklingen, skal man likevel vokte seg for å være blåøyd. Mange ting tyder på at Gorbatsjov for øyeblikket sitter ganske løst i sadelen. Når en sovjetisk avis kan skrive at han «kjemper for sitt politiske liv», da er det svært mye sagt, selv i en glasnosttid. Fremdeles sitter det mange stalinisthauker i Kreml, og det er hevet over enhver tvil at de ville benytte sjansen om de får den. Og de har sikkert støtte fra et stort antall byråkrater som ser sin stilling truet av Gorbatsjovs reformer. I tillegg kommer det beklagelige faktum at Gorbatsjov ennå ikke har greid å forbedre forholdene for det jevne folk, og at stalinistene derfor kan spille på skuffede forventninger. Det er derfor på ingen måte ennå sikkert at tøværet ikke blir etterfulgt av en ny istid.

Disse forhold gjør at Vesten ennå ikke kan svekke sin beredskap. Ennå må man vokte utviklingen over ganske lang tid før man med sikkerhet kan si at krigsfaren for alvor er eliminert.

Megetsigende valg

På slutten av fjoråret hadde vi to valg - tillatt av de tidligere undertrykkere! - som var av spesiell interesse, nemlig først i Namibia og deretter i Chile. Resultatene viser hvor feilaktig vi blir informert av NRK og norsk presse. De norske media har gjennom år fortalt oss om de fryktelige forhold som hersket i disse landene. I Namibia herjet sørafrikanerne, og hele folket så frem til den dag de skulle bli kvitt dem. I Chile satt en liten flokk offiserer og terroriserte sitt folk. Man skulle ha ventet at befolkningen begge steder sluttet mannjevnt opp om opposisjonen.

Men hva hendte? I begge land klarte opposisjonen bare med et nødsrik å skaffe seg et knepent flertall. De sittende herskere hadde en oppslutning som de fleste nordmenn har store vanskeligheter med å forstå etter bare å ha hørt våre hjemlige nyhetsmonopolister. Er det virkelig mulig at store deler av undertrykte folk til de grader slutter opp om undertrykkerne?

Svaret på det er at forholdene de fleste steder er langt mer nyansert enn norske media prøver å gi inntrykk av. Det forteller oss igjen at vi har en meget slett nyhetsdekning at utenrikske forhold i dette land. Såvel NRK som pressen er sterkt infisert av folk som slett ikke er objektive nyhetsreportere, men derimot propagandister for bestemte syn. Objektiv journalistikk har for dem ingen mening og er derfor intet mål.

Et sviktet folk

De norske politikere som begejstret går inn for alle slags «frihetsbevegelser» om de bare har den rette røde farve, har vært forstemmende vage og svake når det gjelder å tale Tibets sak. Riktignok fikk Dalai Lama en noenlunde anstendig mottagelse da han kom for å hente fredsprisen, men i alle sine uttalelser var våre politikere meget forsiktige. Det må for enhver pris unngås å støte det veldige China. Er dette anstendig? Skal vi bare tie når et stolt og særpreget fjellfolk på en annen kant av verden langsomt, men sikkert druknes i det kinesiske folkehav? Hvordan kan politikerne ha samvittighet til å svare ja på det?

HVORDAN HAR DET VÆRT MULIG?

Er tiden inne for et nært samarbeide og en bred dialog også med Sør-Afrika?

Mens store deler av verden har vært hjemsoekt av krig og terror, sult og sykdom, korrupsjon og uvitenhet, ja, de fleste former for menneskelig fornedrelse og lidelser, så har verdenssamfunnet fokusert et enkelt land som så klanderverdig at tidens hardeste og mest omfattende boikott er tatt i bruk.

Jeg tenker på den vestlige verdens ytterste utpost, Sør-Afrika-Sambandet. I et bevisstløst knefall for marxistiske krefter har de vestlige land i en slags avlatshandel gått med på å stenge praktisk talt all forbindelse med landet der sør. Det har ikke vært tale om å «opp-rettholde eller innlede en dialog». Det har jo ellers vært omkvedet når enkelte har funnet gangsterstatenes og kommunist-

landenes overgrep så overveldende at reaksjoner burde komme på tale.

16-årige idrettsjenter, dataekspert, leger, kunstnere og vanlige arbeidsfolk. - Nei, takk, ingen kontakt. Det er på sin plass å minne om Sør-Afrikas innsats for norsk sjøfart gjennom mange år. En sikker og korrupsjonsfri forsyningstjeneste, en like sikker og hurtig redningstjeneste når ulykken var ute. Skip, fly og helikopter til tjeneste, åpne telefonforbindelser, leger og sykehus til disposisjon.

Det er vel også på sin plass å minne om at de i to verdenskriger - uten svik - har stått sine venner, vestmaktene, bi. Og så lønnen som må fortone seg særsvikefull om de hadde tenkt seg noen form for gjenytelse. Vi har

ikke fått det presis på vår måte. Her er intet slingsingsmonn, ingen forsøk på å forstå, ingen dialog.

Her er det fristende med et memento. Trass i u-hjelp av formidable dimensjoner er nøden i den tredje verden økende. Vel egentlig ute av kontroll. Det er ikke tilfellet i Sør-Afrika. Det borger ikke for at den beste løsning er lett å finne - og slett ikke at den er valgt. Verden har akseptert meget uten tilsynelatende å ta skade på sin sjel. Skyllapper og døve ører har dessverre vært gjengangere i internasjonale fora. Jeg stiller spørsmålet fra overskriften igjen: Hvordan har det vært mulig for verdenssamfunnet og vestlige demokratier å spille med i et så absurd teater?

Høyesterettsadvokat Erik Gjems-Onstad svarer:

De spør hvordan det har vært mulig at Syd-Afrika boikottes og behandles som et utskudd blant verdens nasjoner, mens det ikke er tale om reaksjoner mot andre land hvor det begås langt alvorligere overgrep og brudd på menneskerettigheter.

Enkelte har det lettvinde svar at Syd-Afrika er det eneste land i verden hvor man registrerer mennesker etter etnisk opprinnelse og behandler ulike raser forskjellig. Men dette svar er ikke riktig. Til og med i vårt eget land har vi en etablert ren rase-lovgivning. I 1987 fikk vi en lov om et sameting med stemmerett for alle som oppfyller lovens betingelser for å kunne kalle seg samer og dessuten lar seg innføre i et samemantall. I 1988 fikk vi endog en bestemmelse i grunnloven som skal sikre den samiske folkegruppens sprog, kultur og samfunnsliv, og fra tidligere har vi bestemmelser om enerett for norske borgere av samisk ætt til å utøve reindrift i reinbeiteområder i Norge.

Etter min oppfatning ligger forklaringen på særbehandlingen av Syd-Afrika på et helt annet plan.

Både kommunismen og sosialismen (hvis det er noen forskjell) har i alle år gått inn for verdensherredømme, og nesten ingen er i dag i stand til å si hvor mange land Sovjet har underlagt seg i løpet av de vel 70 år som er gått siden revolusjonen i Russland. Dertil kommer alle de land både i Asia, Afrika og Amerika som styres etter marxist-leninistiske prinsipper og hører til den kommunistiske eller sosialistiske blokk uten å være direkte underlagt Sovjet.

Alle disse land har i alle år gått inn for at hele verden skal bli kommunistisk eller sosialis-

tisk. I mange tilfeller har denne utvikling skjedd ved politisk aktivitet, propaganda og psykologisk krigføring. I disse dager ser vi tendenser til oppløsning av det kommunistiske eller sosialistiske system i Øst-Europa, men like til det siste har Sovjet gått inn for å utvide sin makt både ved fredelige midler og om nødvendig med terror, krig og okkupasjon.

I løpet av 1960 og 70-årene var det stadig betydelige sovjetiske og øst-europeiske militære rådgivere og eksperter i en rekke land i Afrika. Etterretningsskilder kunne fortelle om 35-40 sovjetiske generaler samtidig i Afrika, og antallet øst-europeiske, kinesiske og andre Sovjet-tro troppestykker i Afrika var langt over 60.000.

Det viktigste målet i Afrika var ikke alle de landene som etter hvert fikk marxist-leninistisk styre, men Syd-Afrika, som uten sammenligning var det viktigste strategiske område i Afrika. Sovjetisk kontroll over Syd-Afrika ville ikke bare innebære sovjetisk kontroll over sjøruten rundt Kapp, som både Europa og USA er avhengige av fordi en vesentlig del av vestens forsyninger av mat og olje transporteres denne veien. Men enda langt viktigere er de strategiske mineraler i Syd-Afrika. Vestens forsvarsindustri er helt avhengig av krom, kobolt, mangan og platina, og det alt vesentlige av vestens reserver av krom, mangan og platina finnes i Syd-Afrika.

Hvis Sovjet hadde oppnådd kontroll over mineralene i Syd-Afrika, ville Sovjet ha vunnet «ressurs-krigen», og den tredje verdenskrig ville vært avsluttet. Slik så mange i Syd-Afrika på situasjonen i 1970-årene, og

mange regnet for alvor med et sovjetisk frontalangrep mot Syd-Afrika fra nabolandene. Flere syd-afrikanske militære eksperter ga overfor meg uttrykk for at hvis ikke invasjonen kom før 1980, ville faren være avverget.

Et viktig ledd i enhver angrepskrig er den psykologiske krigføring. På dette felt har Sovjet og satellittstatene i alle år hatt en betydelig stab av eksperter, og gjennom årene har de oppnådd en voldsom erfaring både i å utbre kommunistiske og sosialistiske ideer, og i å dirigere og kontrollere massemedia og opinionen.

Helt siden 1960-årene har Syd-Afrika vært ett av Sovjets viktigste strategiske mål (muligens det viktigste), og i hele denne periode har tilsvarende ett av KGBs viktigste propaganda-mål vært massemedias og opinionens opfatning av forholdene i Syd-Afrika.

Og her har syd-afrikanernes sprog-afrikaans - vært et utrolig hjelpemiddel - ordene «apartheid» og «bantustan» har vært «gefundenes Fressen». Apartheid betyr bare adskillelse, og bantustan stedet hvor bantuene (denne gruppen av den negroide rase) bor, men propagandaspecialistene har på en utrolig effektiv måte klart å internasjonalsere disse ordene og å gjøre dem så negativt ladet at det nesten overstiger enhver propagandaeksperts fatteevne.

Den sorte befolkning i Syd-Afrika har en høyere levestandard, større rettssikkerhet, mer borgerlig frihet og større politisk rettigheter enn i de fleste andre afrikanske land, men takket være propagandaen basert på ordene apartheid og bantustan, tror de fleste mennesker at negre

(Forts. side 6)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:
AAGE-H. BERG

Redaksjonssekretær:
HAKON WARENDORPH

Forretningsfører:
HARALD K. SCHAANNING

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.
Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;
Mandag, tirsdag, onsdag og torsdag kl. 11—15. Onsdag også 18—20.
Telefon: (02) 19 06 71 — (Telefonsvarer).
Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 130,- (i omslag kr. 150,-). Utlandet + kr. 10,-.
Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248

Abonnement (10 nummer i året) løper til det oppgis skriftlig.
Annonser forskuddsbetales med kr. 2,- + m.v.a. pr. spaltem.m. Minstepris kr. 100,-.
Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.

Om å være aktuell

Vi skriver medio desember (89) og må nedtegne tanker som skal presentere lesere primo februar. Det setter grenser for hvor aktuelle vi kan være. Våre betraktninger og innlegg i januar-nummeret f.eks. om udugelighet og dårlig etikk lå i forkant av begivenhetene da de ble skrevet. De var en advarsel og blye en bekreftelse.

Aftenpostens humørfylte og dyktige skribent, redaktør Knut Bøckmann, har i disse dager (des. 89) gått til felts mot NKPs Martin Gunnar Knutsen. Det har han gode grunner til. En av dem er at det som er avslørt i øst er gammelt nytt, en menneskealder gammelt. Vel 30 år er det. Knutsen burde ha visst og forstått forlengst. På tross av mulighetene til å være aktuell har Bøckmann løst sine skudd noe sent. Målene har stått der svært lenge. Allerede like etter at kommunistene etablerte seg i Russland og skapte «Sovjetparadiset», var det klart for mange at det bar galt avsted. Barbariet og udugeligheten var så åpenbar at bare et internasjonalt makt- og mediaspill gjorde fortsettelsen mulig.

Quisling skrev «Russland og vi» i 1930. Vladimir Tsjernavin kom på norsk med «Jeg taler for de tause» i 1934. Rystende og nøkterne beretninger. De talte for de tause - til de døde.

Finland hadde hatt sitt oppgjør med sine egne kommunister etter forrige verdenskrig, og fikk et nytt i 1939 med sin røde nabo. Norske frivillige var med tross vanskeligheter fra Nygaardsvold-regjeringen. Bøckmann skriver også om disse, og forteller at mange av dem via felttoget i Norge fortsatte som motstandskjemper mot tyskerne i og utenfor Norge. All ære være dem verd. Ett forhold unngår Bøckmann: Han hadde nå, i rehabiliteringens dager der øst, god anledning til å være ekstra aktuell: Flere av de norske frontkjemperne på østfronten og i Finland fra 1941 var også frivillige i Vinterkrigen 1939/40 i Finland og aktive under felttoget i Norge. Mange falt i de forbitrede kampene der øst for å stoppe det de fleste nå ser skulle vært stoppet - ikke for en mannsalder siden, men minst to.

Så sannelig; så aktuell kunne Bøckmann vært at han hadde latt noe ære også bli disse Finlands-kjempere og antikommunister til del.

I samme nummer av Aftenposten (5/12) hvor redaktør Bøckmann refser Knutsen, avslutter Per Egil Hegge en artikkel om det samme tema: Det har sin pris å ha rett på galt tidspunkt. Vi slutter oss til.

Historien ser nå litt annerledes ut

La meg nå forsikre at begge bøker (Fjærtøfts «Mot stupet» og Ulateigs «Raud krigar») kan leses som meget kompetente bidrag. Norsk historie ser faktisk litt annerledes ut nå. Fjærtøft har vist at nøytralitetspolitikken lenge før 9. april bygget på så store selvmotsigelser og så uhyggelig inkompetanse, at det nesten måtte gå galt.

Han går ikke så langt som Svein Blindheim, som i en artikkel nylig har slått til lyd for at Tysklands angrep på Norge kanskje ikke var folkerettsstridig i det hele tatt, forholdene tatt i betraktning. Men det stoff han presenterer, faller inn i samme gate.

Hans Fredrik Dahl,
i Dagbladet 1/12-89.

Felttoget i Norge sett med tyske øyne

Sven T. Arneberg og
Kristian Hosar:
«VI DRO MOT NORD»
Aventura, Oslo 1989.

Det er utkommet mye krigslitteratur, og alt er ikke like interessant. Men i løpet av siste måned har vi fått to bøker på markedet som direkte omtaler felttoget i Norge, den ene sett med norske, den andre med tyske øyne. Den sistnevnte heter: «Vi dro mot nord», og er skrevet av forfatterne Arneberg og Hosar i samarbeide.

Denne boken grunner seg på intervjuer, arkivmateriale og andre opptegnelser og får et levende preg gjennom muntlige skildringer fra nulevende tyske soldater og offiserer som deltok i felttoget. Boken gir seg ikke ut for å være et dokumentarisk verk, men til gjengjeld vil den kanskje lettere fange leserens oppmerksomhet gjennom de mer spontane, muntlige og selvopplevede hendelser.

Med den omtrent samtidig utgivelsen av Otto Ruges bok: «Felttoget», skal det ikke her trekkes noen sammenligninger i skildringene av krigshandlingene. Her skal bare boken «Vi dro mot nord» bedømmes ut fra det den gir seg ut for å være, nemlig en beretning om krigsoperasjonene slik de fortonet seg fra den okkuperende parts side.

Beretningen må nødvendigvis bli noe springende da de gjengitte utsagn kommer fra personer som deltok på forskjellige avsnitt i ulike situasjoner.

Fallskjemjegerne på Dombås

Det er tankevekkende å lese om fallskjemjegerne på Dombås som hadde en stri tårn i

Av Aage-H. Berg
Fra Morgenbladet, 8/11 1989.

kamp med norske styrker. Det smaker av god soldaterånd når nestkommanderende for den tyske troppen to år etter felttogets avslutning skriver brev til folkene på Lindsø gård og takker for det gode opphold de hadde fått der med pleie av den sårede troppsjefen.

Den tyske soldatdisiplin var mønsterydlig, og bortsett fra noen få nevnte ubehagelige tilfeller fra norsk side (på Dombås, i Åndalsnes, på Grotli, og etter 10. juni 1940 ved minnesmerket ved Kringen) så blir den norske feltsoldaten rosende omtalt.

Den tyske sårede sjefen for Dombås-aksjonen gjør et par interessante refleksjoner. Sitat: «Dombås var på det tidspunkt oppfylt av engelske og norske soldater. Et damp tog med flere spesialvogner stoppet. Senere ble jeg klar over at mange norske regjeringsmedlemmer og andre høytstående personer var ombord. De var på flukt, til tross for at den engelske hjelpen var i anmarsj.» Sitat slutt.

Fallskjemjegerne beslagla over 1,5 millioner kroner fra en bil, som under transport av formuen forsøkte å komme gjennom de tyske sperringer. Mesteparten ble senere funnet på Lindsø gård ikke langt fra Dombås sentrum og overlevert til lensmannen, men 425.000 kroner var sporløst borte, og kom aldri mer til rette.

Et lett komisk skjær har det også når det fortelles om de engelske og norske avdelinger som sammen med personalet ved sykehuset rømmer Ålesund by, men som bl.a. etterlater den sårede sjefen for Dombås-aksjonen og som på denne noe ure-

glementerte måte plutselig ikke lenger var under oppsikt som krigsfange, men som glad og fornøyd gikk på byen, kjøpte seg sivile klær, for deretter å reise til Åndalsnes hvor han meldte seg til tjeneste igjen for general Pellengahr.

Fangebehandling

Interessant er også opplysningen om von Falkenhorst's stillingstagen til krigsfangespørsmålet. I et krigshistorisk tysk verk blir han betegnet som hard mot krigsfanger. Det refereres til en Führerbefehl om at fangetatte norske og engelske friskarner og sabotører (commando-soldater) skulle overleveres Gestapo og henrettes. Dette har dog intet med generaloberst von Falkenhorst's behandling av regulære krigsfanger å gjøre. Det faktiske forhold er jo - som forfatterne fremhever - at sjelden har vel krigsfanger i vår tid blitt løslatt raskere enn de norske etter 10. juni 1940.

Falkenhorst forlangte sogar at norske offiserer som deltok i illegal hjemmefrontvirksomhet skulle arresteres av Wehrmacht, og betraktes som regulære krigsfanger for ikke å komme i klørne på Gestapo. Dette forhindret ikke at von Falkenhorst på samme måte som lederen av felttoget i Sør-Norge, general Pellengahr, forlangte streng ordrettførelse.

Alt i alt må det sies at Pellengahr med sin divisjon lykkedes godt i sine operasjoner under felttoget i Norge, takket være dristighet, utholdenhet og disiplin.

Norsk forsvar

Den norske motstanden var på flere steder, utrolig nok, ganske betydelig, og burde ha ført (Forts. side 6)

En mild folkedomstol

Tønsberg Blad hadde 25. oktober 1989 under overskriften «En folkedomstol uten betydning» følgende notis:

«I Norge ble det under den tyske okkupasjonen ved forordning av rikskommisær Terboven 25. oktober 1940 opprettet en norsk domstol som offisielt ble betegnet som folkedomstol.

Folke domstolens oppgave skulle være å behandle straffesaker etter Terbovens forordninger om forbud mot

politiske partier og virksomhet til fordel for det norske kongehuset. Folke domstolen kom ikke til å svare til forventningene hverken for tyskerne eller Nasjonal Samling, og dens rolle ble snart uten betydning. I restitusjonsanordningen av 17. august 1945 ble folke domstolens avgjørelser erklært for ikke å ha rettslig virkning.»

Vår kommentar: Når denne folke domstol fikk så liten betydning, var det fordi den ble

ledet av en meget moderat mann, den senere høyesterettsdommer, o.r.sakfører Aalvik Pedersen, som bevisst var meget mild. Han holdt seg som god NS-mann strengt til gamle norske rettsregler og satte strenge krav til bevis. Det hersket på ingen måte standrettsforhold. Retten kom frem til en lang rekke frifinnelser og holdt i det hele tatt en så lav straffeprofil at den etter en tid knapt ble brukt i det hele tatt.

TYSKLAND - DEN STORE, STYGGE ULVEN

Det 20. århundres fremherskende propaganda når det gjelder oppdragelse og undervisning i historie for ungdommen er som følger: Fredelig verden - aggressor Wilhelm II som puster villig til internasjonal opprustning - 1. verdenskrig - seier over Tyskland, igjen en fredelig verden - deretter fornyet enighet om Tysklands skyld for utbrudd av en ny verdenskrig. - Atter seier over Tyskland for en bedre verdensordning.

Denne ensidige propaganda som er drevet i massemedia og i skoler har ført til stor skyldfølelse hos tyskerne, og hele det tyske dagens samfunn bærer enormt preg av dette. Den forbyrterstatus som de gjenlevende ble stemplet med i 1945, har hele tiden blitt hengende ved det tyske folket kollektivt. Det er sørget godt for det, i og med at enkelte av dem, i de 45 år som er gått, jevnlig er trukket frem i lyset og dømt som kriminelle krigsforbrytere, samt at erstatninger til land de okkuperte og til jødene er blitt forlangt og betalt med jevne mellomrom. Størsteparten av de unge i dag i Tyskland brytes mellom følelsene for sine foreldre og besteforeldre og synet på dem som den kriminelle krigsgenerasjonen. Og ofte blir minnesmerker, statuer, bautaeer over krigens falne, ødelagt og rasert av dagens ungdom. Minnesmerkene er jo over deres besteforeldre.

Skyldfølelsen som er påført barna og barnebarna gir seg utslag i at mange tyskere kappes om å gå på tvers av det tidligere typiske tyske, f.eks. om raserenhet. I dag adopterer flere tyske ektepar enn i noe annet land, barn av fremmede raser. Tyskerne selv har f.t. svært liten fødselsrate for egne barn.

For å imøtegå den ovenfor nevnte enkle historiebetraktelse kan en ta for seg tiden mellom første og annen verdenskrig og se at heller ikke denne tiden var fri for blodige kriger og konflikter.

Uten krav på fullstendighet - et historisk utsnitt av denne tiden:

1918

Selv om våpnene hadde stilnet ved frontene, fortsatte de allierte hungerblokaden mot Tyskland, hundretusener døde. Mainz Koblenz og Köln ble besatt av allierte tropper, tsjekkiske tropper besatte det tyske Böhmen og Mähren samt Schlesien; kommunistiske borgerkrigstropper forsøkte å omforme det tyske rike til sovjetrepublikk. Samtidig pågikk i Russland en blodig borgerkrig. Den røde Armé besatte Ukraina og besatte deler av Finland. USA intervenerte i Mexico, Japan i Sibir, China i Tibet, Storbritannia i Syria.

1919

Folkerettsstridige avståelser fra Tyskland under tvang, start av forfølgelse og fordrivelse av tyskere i franske, tsjekkiske, polske og italienske maktområder; start av polsk aggresjon i Oberschlesien, jugoslavisk aggresjon mot Steiermark og Kärnten; blodige spartakusoppstander i Tyskland. I Irland undertrykker engelskmennene irske frihetsbestrebelsene, Italia forsøker å tilrive seg Trieste og Fiume, Grekenland okkuperer Smyrna. Rumenerne trenger inn i Budapest, Ungarn og Tsjekkoslovakia fører krig, Storbritannia besetter Persien, den røde armé rykker inn i Litauen og Lettland, britiske tropper undertrykker indisk oppstand i Amritsar, Polen okkuperer Wilna. Det hersker krig mellom Storbritannia og Afghanistan, likeså mellom Finland og Sovjetunionen.

1920

Franske tropper besetter Frankfurt/Main, Darmstadt og Maingau; i midt-Tyskland og i Sachsen forsøker den røde armé å etablere en sovjetrepublikk; etter avstemningsterror faller Eupen-Malmedy til Belgia, Bur-

Av Håkon Glosli

genland blir besatt av ungarske frihetsskarer, Oberschlesien av allierte tropper under den franske general Le Rond. Frankrike, Grekenland og England deler på det tyrkiske rike, den gresk-tyrkiske krig begynner. Med fransk hjelp angriper Polen Russland, Polen okkuperer Syd-Litauen. Det startes krig mellom Italia og Albania.

1921

Kommunistoppstander i midt-Tyskland og Hamburg; allierte tropper besetter Düsseldorf, Duisburg, Mülheim og Oberhausen; den polske sjåvinist Korfanty leder terroren i Oberschlesien. Oberschlesien blir delt fra Tyskland på tross av folkeavstemning med flertall for å tilhøre Tyskland.

I Lilleasia begynner utdrivelse av grekere, i Sovjet likvidering av storbønder, i Nord-Kina er det borgerkrig, jugoslaviske og greske tropper besetter albanske områder, Spania fører kolonikrig i Marokko, arabere reiser seg mot England og Frankrike, Tannu-Tuwa blir en sovjetisk satelittstat.

1922

Fortsatt borgerkrig i Irland, Sovjet underkaster seg Armenia, Aserbajdsjan, Georgia; blodig undertrykkelse fra Polen av ukrainsk oppstand i Øst-Galizien.

1923

Franske og belgiske tropper rykker inn i Ruhrområdet; franske tropper besetter Kehl, Appenweiler, Offenburg, Wesel, Emmerich. Litauiske friskarere okkuperer Memelland. Blodige kamper i Siebengebirge, franske separatister vil danne autonome republikker i Rheinland og Pfalz. Hæren bekjemper kommunister i Spania.

1924

Motsetninger i Grekenland på randen til borgerkrig. Fordrivelse av titusener tyskere fra Ruhrområdet. Fra de polske besatte områder blir rundt en million tyskere fordrevet mellom 1918 og 1939, fra Elsass-Lothringen cirka 200 tusen.

1925

Frankrike starter kolonikrig mot Rifkabylene i Marokko og druserne i Syria og Libanon. England setter inn tropper i Shanghai. Italienerne og Storbritannia deler Etiopia i interessesfærer. Start på grensekrieg mellom Ecuador og Columbia.

1926

Nederland slår blodig ned en oppstand på Java.

1927

Intervensjon av amerikanske og engelske tropper i Kina, USA intervenerer militært i Nicaragua. Grensekrieg mellom Bulgaria og Grekenland.

1928

Skjerpet forfølgelse av tyskere i Elsass-Lothringen.

1929

Fornyede kommunist-uroligheter i Tyskland. Sovjetiske tropper marsjerer inn i Mandjuria.

1930

England slår blodig ned en oppstand i India. Start av borgerkrig i Kina. Frankrike-inspirert Berber-oppstand mot araberne i Marokko.

1931

Frankrike fører kolonikrig i Vietnam. Storbritannia slår ned en oppstand på Kypros. Japan besetter Mukden, nordmenn besetter Øst-Grønland. I Spania starter borgerkrigstendensene.

1932

Start av systematisk hungerterror i Sovjetunionen, seks millioner ukrainere dør. Nye undertrykkelser av indiske frihetskjemper av engelske tropper. Japanske tropper lander i Shanghai. Det bryter ut krig mellom Paraguay og Bolivia. Start av krig mellom kinesisk sovjetrepublikk og Japan. Frankrike undertrykker oppstand i Øvre Volta.

1933

Jugoslavia slår blodig ned en oppstand i Kroatia, Nederlandene undertrykker oppstand i Indonesia.

1934

De store utrenskningene. I Sovjet starter med millioner av dødsopfre i Archipel Gulag.

1935

Start av de italienske erobringer i Etiopia, kommunistisk oppstand i Brasil. Borgerkrig i Bulgaria. Krigstilstand i provinsen Barcelona.

1936

Start av den spanske borgerkrig. England undertrykker oppstand i Palestina. Frankrike fører kolonikrig i Indokina.

1937

Start på det japanske felttoget mot Kina; Sovjet okkuperer Bolschoj og Sennufa (Amur-området). Frankrike undertrykker oppstand i Marokko.

1938

Kamper mellom japanske og sovjetiske tropper i Øst-Asia. Polen annekterer Olsa-området i Litauen.

1939

Forfølgelse av tyskere i polske maktområder, Italia besetter Albania. Ungarn annekterer Karpatho-Ukraine. Oppstand i Brasil blir slått ned. Finland blir overfalt av Sovjet.

Etterord:

I tiden etter 1945 har det foregått over 150 krigsmillioner døde og over 100 millioner sårede. I tillegg har vi etter at freden brøt løs, hatt flere konsentrasjons- og interneringsleire i Europa enn noen gang i tidligere historie, alene i øst-områdene over 2000, samt at allierte håndterte ca 11 millioner krigsfanger. Nærmere 2 millioner av dem døde før løslatelse.

Etter at Tito tok over makten i Jugoslavia, regnes det med at 700 tusen ble drept.

I Italia 100 til 200 tusen etterkrigsoffer.

I Frankrike ligger tallet på drepte på ca 100 tusen.

Ved russernes fremrykking i Øst-Tyskland og ved fordrivelse av ca 16 millioner tyskere, er tyskere blitt drept av russere, polakker, tsjekkere, i et antall av ca 2,8 millioner.

Det kan nevnes et eksempel fra en polsk interneringsleir, hvor tyskere fra distriktet ble internert, drept, sultet ut og mishandlet. Tyske leger har ført nøyaktige data over driften av leiren med navnene nedtegnet på de fanger som døde. Det ble internert 7236 voksne og 828 barn. Av disse døde eller ble drept i alt 6488, dvs. over 80% av de innsatte, de fleste i løpet av det første året.

I den første okkupasjonstiden i Tyskland, var også amerikanske soldater lovet fritt leide overfor behandling av de tyske kvinner, og Karl Meisel skriver i sin bok «Krig! Det helt normale vanvidd», at da han kom hjem i juli -45, hvor han bodde i den amerikanske sone, lå hans mor på sykehuset for lemlestelser etter voldtekt. Han var sikkert ikke alene om å møte en slik situasjon da han kom hjem.

Ved Sovjets framrykking i østområdene og deres okkupasjon sammen med polakker, tsjekkere, foregikk de mest bestialske forgåelser mot den tyske befolkning med mord, voldtekt, internering i 2-3 tusen fengsler og interneringsleire med behandling av de fangne, slik som ovenfor nevnt. I juli ble de tyskere som ennå bodde i øst-områdene, utvist, det var en befolkning oppstand i Marokko. (Forts. side 7)

Det originale hjørnet

- til ettertanke

Om U-hjelp og terrorregimer

Bistand og nød er proporsjonale. I samme grad som hjelpen øker, stiger maktavernes evne til undertrykkelse og de korrumpertes mulighet til berikelse - og nøden blir inflatorisk.

HaWa

Mye sunn fornuft, CC!

Vi har tillatt oss å klippe to innlegg av Morgenbladets tidligere sjefredaktør, Chr. Christensen (CC) fordi vi synes de inneholder mye sunn fornuft. Den første artikkelen sto i Morgenbladet 23. mai 1985 og lyder slik:

Pressemannen, forfatteren Egil Ulateig har nylig fremlagt boken: «Hjem til Stalin». Dette er en gruvedkende beretning, en uhyggelig skildring skrevet med engasjement og stor innsikt.

Noe beskjedent har forfatteren satt som undertittel: «Skjebnen til 83.000 russiske krigsfanger i Norge 1945». Ulateig går nemlig adskillig lenger i sin dramatiske rapport i bokform. Han tegner et verdenshistorisk forræderi, vestmaktens unnfallenhet i den annen verdenskrigs sluttfase og den første etterkrigstid. Det er historien om imøtekommenheten overfor Stalins (og hans menns) krav om at alle sovjetborgere, uansett kategori, skulle sendes «hjem». Kriteriene på en sovjetborger ble Kremles. Millioner ble repatriert, endte sine liv i tilintetgjørelsesleire eller ble raskt skutt.

Ulateig skriver: «Embedsmenn og politikere var opptatt av to ting: Ikke irritere Stalin og, minst like viktig, ikke la offentligheten få vite noe av hva som skjedde.»

Jeg skal her foreta meg noe som er høyst ualminnelig i en bokomtale, nemlig å la være å referere fra Ulateigs bok. Dette fordi at jeg mener boken må leses i sin helhet, ikke bare i bruddstykker gjennom skribenter og anmeldere som tar den for seg i avisens spalter.

Forfatteren Egil Ulateig kjenner jeg ikke, heller ikke hans bakgrunn og forutsetninger for å fremlegge et dokument som dette. men «Hjem til Stalin» er en rystende skildring av vest-europeisk uvitenhet, innsiktsmangel, som en gang kostet millioner av menneskers liv. En forenklet verdensoppfatning medførte et «holocaust», en uvidenhet som nådde helt opp til en Winston Churchill.

Vi lot oss innfange av russisk desinformasjon, trodde langt på vei at de «sovjetborgere» som satt i leirer for eventuell hjemsendelse var forrædere, nazister, angivere. Vi mente vel at ukrainere, kosakker, georgere, egentlig var russere. General Vlassov og hans arme betraktet vi som skitne overløpere. Derfor fikk Moskva fritt spillerom i Vesten.

Egil Ulateig skildrer en verdensstragedie på en insiterende måte. Så kan man si at i det store oppgjør skjedde det meget som ikke burde ha funnet sted, og la glemselens slør ligge tungt over historiens massegraver.

Men - beretningene i «Hjem til Stalin» har betydning for å forstå verden av i dag. Derfor bør denne bok bli lest og studert.

Hva blir produktets skjebne? Det er nærliggende å tro at boken blir tiet til glemsel og kommer på billigsalg om noen år. Kanskje fremstår også en autorisert faghistoriker og sier at herr Ulateig nok har hatt feil hva en dato angår, samt en militær tittel - og derfor ikke står til troende.

Imidlertid burde Egil Ulateigs bok resultere blant annet i en rekke radio- og fjernsynsprogrammer. For våkne reportere og programledere er det stint med stoff i beretningen. Etter endel «avlokalisering» burde den hertil være egnet såvel for det amerikanske og britiske som det tyske marked. (Og - polske, men det er jo ikke aktuelt.)

Det andre innlegget fant vi i Morgenbladet 14/12-89:

Bygger endel av vår moderne historie eller historiebeskrivelse på en bevisst løgn? Jeg tenker på den gjennom mange år noe om diskuterte Stortingsbeslutning på Elverum en sen aften 9. april 1940, den s.k. Elverumsfullmakten.

Om denne skriver professor Magne Skodvin i Aschehougs og Gyldendals Store Norske leksikon (1979): - «Elverumsfullmakten gav grunnlag for re-

gjerings lovgivning i krigsårene, og det var en betydelig fordel for regjeringen å kunne bygge på en fullmakt fra nasjonalforsamlingen».

Magne Skodvin er en autoritet, og nevnte leksikon er et hovedverk i norsk litteratur.

Ti år etter at professoren avgav den ovenfor siterte utvetydige erklæring, utkom det en bok på Gyldendal Norsk Forlag: «Mot stupet - Norge inn i krigen». Forfatteren er Kjell Fjertoft. Fjertoft påviser at Stortinget ikke gav regjeringen noen fullmakt under kveldsmøtet, skjebnedagen for nær femti år siden.

Kjell Fjertoft påstand har ikke forårsaket noen debatt eller indignerte uttalelser. Jeg har lest anmeldelsen av Fjertofts bok i flere aviser. Ingen av anmelderne har dvelt ved forfatterens påstand om at det aldri har eksistert noen Elverumsfullmakt.

Boken «Mot stupet - Norge inn i krigen», er utgitt av et særdeles seriøst forlag. Forfatteren, Kjell Fjertoft er meget lest. Man kan ikke møte hans påstand med taushet.

Elverumsfullmakten har tidligere hatt sine antagonist. Professor, dr. juris Frede Castberg har betvilt at fullmakten noen gang ble gitt. Fylkesmann Trygve Utheim og Odelstings-

(Forts. side 6)

En bok av bestående värde

«Der ligg ei bygd der villgjæren blømer». Ja, så heter en bok från Norge.

Forfatarinnan heter Bjørg Bugge och er ett välkänt namn inom det nordiska tänkan det i äkta europeisk stråvan.

Få människor har så värdigt stråvat för rättvisa åt bl.a. sin far, som var en pliktrogen kämpe i Norge, men som genom den s.k. freden blev offer för pöbelmentaliteten.

Boken utkom 1980 och innehåller ett rikt bildmateriel pluss stor mängd korrespondens med div. myndigheter, där Bjørg verkligen gjort en beundringsvärd innsats. Flera slående teckningar har författarinnsats presterat, som talar till hjärta och hjärna!

Bjørgs far var Sigurd Bugge. Han var mångsyndig personlighet: musik, målning, språk och historia. Inget var honom främmande. T.o.m. förfärdigade han cello och «egen fiolin». Filmproducenter tog även den självlärde mannen i sin tjänst.

Sigurd B. blev 75 år. Det var den 16. mars som den trofaste nordmannen efter en tids sjukdom, ingick i det tysta ledet.

Bjørg har tidigare utgivit «Med ryggen mot elvo», bind I

(Forts. side 6)

MÅNEDENS PERNILLE:

Det er søndag formiddag. jeg er ikke, for å benytte et sjargonguttrykk, helt «på knappa» med meg selv. Gullet og jeg hadde avialt å dra på tur, men på døren til rommet hennes er klistret en lapp med bønn om ikke å bli vekket. Så har hun vel kommet sent hjem, og det er hun voksen nok til å ha lov til. Ikke finner jeg Kjell Fjertofts bok, «Mot stupet - Norge inn i krigen» heller. Jeg fikk nesten lest den ut igår, og mener bestemt at jeg lot den ligge i stuen. Men jeg hadde så mange tanker i hodet da jeg gikk og la meg tidligere enn vanlig. Det er jo dette som kalles å være distré, men boken må jo være et sted i leiligheten.

Jeg betrør meg til skrivemaskinen, kanskje jeg da kommer på hvor jeg har lagt boken. Men så oppklares det hele, for døren åpnes og der står min kjære datter og gnir seg i øynene med en hånd, og holder den eftersøkte boken i den andre. «Du er en fin en», sier hun, «du legger denne boken på nattbordet mitt, og så kommer jeg hjem i halve-tiden etter en bortkastet aften, og na-

turligvis kaster jeg meg over den».

«Jeg var inne og slo ned sen-gen din», sier jeg, «og så hadde jeg vel boken i hånden og la den fra meg».

«Alt er tilgitt», svarer Gullet, «og nå vet du også hvorfor jeg satte lappen på døren klokken fem imorges. Først da var jeg så trøtt at jeg klarte å løsrive meg fra boken. Jeg vet at vi skulle på tur, men det er da ikke noe vær til det i denne tåken.»

Det må jeg være enig i. hun fortsetter: «Hva med litt frokost, du har sikkert ikke noe imot et par kopper te du heller, kjenner jeg deg rett.» Hun går mot døren til kjøkkenet. «Jeg roper på deg når alt er klart. Forreften ante jeg ikke at du hadde fått tak i boken, du har jo snakket om det.»

«Jeg har fått lånt den», sier jeg «men jeg har noen avisutklipp i forbindelse med den også.»

«Finn dem frem», sier hun før døren lukker seg bak henne.

Jeg leter frem utklippene, ett fra VG av 21/9 og ett fra Mor-

genbladet av 11/12 fra året som svant. Det første er et intervju med Kjell Fjertoft, det andre er forfattet av Chr. Christensen, også kjent som tidligere redaktør av sistnevnte avis. Overskriften til inserat er: «Apropos Elverumsfullmakten».

Før jeg er ferdig med å lese dem påny, kalles det fra kjøkkenet. Her dufter det liflig av loff som ristes, jeg blir sulten bare av duften. Gullet har tydeligvis glupende appetitt, de første minuttene spises det i absolutt stillhet. Som den minst sultne er det jeg som bryter stillheten: «Disse to utklippene er så informative», sier jeg, «at i grunn er det ikke nødvendig å pløye igjennom den tykke boken».

«Det er ikke lett lesning», svarer Gullet, «men jeg akter ikke å gi meg før jeg har kommet igjennom den».

«Ikke jeg heller», sier jeg, «men nå må jeg lese VG's intervju med Fjertoft høyt for deg mens du spiser videre. Han sier at han på grunnlag av dokumenterte episoder og hendinger har

satt sammen en mosaikk, som gir et klart bilde av tiden fra 30. november 1939 til 11. april 1940, og at dette bildet skremmer ham. Så spør intervjueren ham om dette må forandre vår historieskrivning fra denne tiden. Og hva svarer Fjertoft: «Jeg føler meg trygg på det jeg har skrevet, og det viser at det bildet vi sitter med, gitt oss i skolen gjennom litteraturen fra den tiden, er falsk. Vi har en historie som ikke stemmer! Det var det.»

«Siden jeg ble voksen nok til å forstå har jeg hørt både morfar og deg være inne på det.» sier Gullet, «men en Antenne Ti-intervjuer forsøkte jo nærmest å stemple en ubehagelig bok, som nynazistisk. Du har jo selv gitt din skriftlige kommentar til den forestillingen».

«Det benekter jeg ikke», svarer jeg «men Chr. Christensen har de i et hvert fall enda ikke forsøkt å forsyne med et nynazist-stempel. Han ble bare møtt med fortieelse da han, med Knut M. Hansson som samarbeidspartner, for fire år siden skrev at saken mot en viss Espen Lund

burde gjenopptas. Han brukte sterke ord som «justismord» og «dreyfusiert». Jeg har også det utklippet her, og jeg skal fortelle deg om den saken senere. Men les nå selv hans inserat i forbindelse med Fjertoft i Morgenbladet den 11/12.»

Gullet begynner med et nytt stykke ristet loff før hun begynner å lese. Hun leser det igjen to ganger før hun sier: «Ja, jeg ser at han skriver at Fjertoft fastslår at Elverumsfullmakten er et falsum, og at han nærmest anklager ikke minst en professor Magne Skodvin for fusk. Jeg vet, jeg bladde også litt fremover i Fjertofts bok før jeg la den fra meg idag tidlig, hva denne fullmakten går ut på.» Hun spiser resten av brødstykket før hun fortsetter: «Naturligvis har også dette blitt møtt med fortielesens stillhet. Er det rart at jeg sier at jeg har lyst til å emigrere?»

«Da får du ta med meg på slepet,» sier jeg.

Pernille

Skaff en ny abonnet

En quisling med hud og hår

I en anmeldelse av Knut Steenstrups bok «Dilemma» i Aftenposten 12. januar skriver Knut M. Hansson bl.a.:

«Det boken først og fremst belærer denne anmelder om, er hvor unyansert vi som sto på motsatt side, bedømte NS. Under og etter krigen så vi på medlemmene som en homogen masse vi alldeles ikke likte. Knut tar oss med inn bak fordommelsens jernteppe og viser oss de mange forskjellige grupperinger og standpunkter.

Knut Steenstrup vil ikke vite av at han var nazist. Han likte ikke nazismen - mindre og mindre likte han den. Men en quisling, det var han med hud og hår. Og med livet som innsats. Han ble frontkjemper, først i Sovjet, senere i Finland.

Undertegnede forstår at Knut handlet ut fra idealistiske motiver. hans motto, som han hele tiden kommer tilbake til, var «Klare linjer». Han kjempet med blanke våpen for Norge, med Tyskland, mot bolsjevismen.

Boken «Dilemma» vekker refleksjoner og undring.»

La oss ta vare på forskjellene . . .

(Forts. fra s. 8)

des, er både dumt og umenneskelig. For såvel individer som nasjoner må likeverdets prinsipp gjelde.

Jeg vet heldigvis at svært mange av mine landsmenn er enige i det jeg her har skrevet, uansett hva politikere og medier prøver å innbille dem. Derfor er jeg meget optimistisk når jeg nå kommer med min avsluttende appell: «La oss ta godt vare på forskjellene!».

Historien om et . . .

(Forts. fra s. 1)

Elverum, og at fullmakta heller ikkje var i konstitusjonelle former . . . Når mange, til og med stortingsmenn no etter krigen kan vera i tvil om kva stortingsmøtet i Elverum vedtok, er det eit resultat av propagandaen i krigens år.» Helt i tråd med Valens utsagn er de uttalelser i spørsmålet som ble gitt av representantene Moseid og Wright i Stortinget den 28/2 1946.

Det må også sterkt understrekes at selv om Hambros fullmaktsforslag var blitt enstemmig vedtatt av Stortinget, så ville «fullmakten» vært en nullitet. Det er nemlig uomtvistet norsk statsrett at Stortinget ikke har adgang til å delegere sin konstitusjonelle råderett til en annen statsmakt. Derfor kan dette grunnfestede statsrettsprinsipp ikke brytes via en nødrettskonstruksjon. Om dette spørsmålet uttaler vårt lands fremste rettslærde i dette århundre, professor dr. Jon Skeie, i sin bok «Landssvik» side 27:

«Selv om Stortinget ved en lovformelig votering klart hadde tilkjennegitt at Kongen skulle ha en ubegrenset lovgivningsmyndighet, ville en sådan beslutning ikke ha noen rettsgyldighet. Stortinget kan ikke på denne måte oppheve Grunnlovens paragraf 17 og dermed det prinsipielle i konstitusjonens maktfordeling.»

I Dagbladets kronikk 8/4 1960 uttaler cand. jur. Eivind Hjelle:

«Det var ikke mulig for Stortinget gjennom et simpelt vedtak å skaffe regjeringen en konstitusjonell fullmakt den ikke hadde. Denne enkle statsrettslige sannhet kan ikke tåkelegges selv om det henvises til de mest patosfylte grunnlovsparagrafer.»

Det har også sin interesse å konstatere at Hambro - fremdeles ifølge Castbergs optegnelser - ville at regjeringen Nygaardsvold i eksil skulle trekkes til ansvar for sin overtredelse av den provisoriske anordningsmyndighet etter Grunnlovens paragraf 17. «Han (Hambro) karakteriserte noen av de anordninger som nå ble laget i Lon-

don, som «Nazistiske» - ja, som verre enn de nazistiske hjemme,» heter det i dr. Castbergs notat 23/1 1945.

Konklusjon: Noen «Elverumsfullmakt» er aldri vedtatt av Stortinget. Og hva minst like viktig er: Selv om «fullmakten» var blitt gitt så ville den - ifølge den juridiske ekspert dr. Skeie - ikke ha hatt noen rettsgyldighet.

Mye sunn fornuft . . .

(Forts. fra s. 5)

president Neri Valen har anmeldt dyp skepsis. Kjell Fjørtoft fastslår at Elverumsfullmakten er et falsum.

Chr. Christensen

PS:

Da jeg synes dette er av vesentlig betydning anmoder jeg Morgenbladets redaksjon om å oversende mitt inserat til historikerne Magne Skodvin, Hans Fredrik Dahl, Nils Johan Ringdal og Øystein Sørensen med ønske om deres kommentarer til Kjell Fjørtofts saksfremstilling. C.C.

Hvordan har det vært mulig . . .

(Forts. fra s. 2)

i Syd-Afrika undertrykkes og har det forferdelig.

Nylig foretok Gallup-organisasjonen med hele sin internasjonale prestisje en meget omfattende meningsmåling som viste at 84% av den syd-afrikanske befolkning er mot sanksjoner og 85% mot «divestment» -at utenlandske selskaper skal trekke seg ut av Syd-Afrika. Men Gallups resultater og andre meningsmålinger får lite oppslag i andre land, fordi KGBs agenter og Sovjets psykologiske krigføring allerede har vunnet så store seire i en lang rekke vestlige land.

Med atskillig personlig erfaring i psykologisk krigføring er jeg ikke overrasket over at folk som Einar Lunde, Kjell Magne Bondevik og en rekke av våre biskoper har latt seg engasjere som negative kontakter i denne propagandakrigen og at regjeringen og Norges storting har funnet å ville bevilge penger både til en propagandasentral som Fellesrådet for det sørlige Afrika og direkte pengestøtte til African national Congress. Mer skremmende har jeg følt resultatene av KGBs propaganda på den amerikanske opinion. Dette er en seier for psykologisk krig-

føring og for KGB, som neppe noen på forhånd hadde trodd var mulig.

I dag synes Sovjet å gå i oppløsning, og kommunismen og sosialismen har fått så store tilbakeslag at neppe mange kommunister eller sosialister vil drømme om verdensherredømme i de nærmeste årene fremover, og det er ingen som lenger tror at den syd-afrikanske regjering må strekke hendene i været for ANC. I dag er det ikke lenger snakk om revolusjon i Syd-Afrika, men om hvilken plass i systemet ANC og andre sorte grupperinger kan oppnå ved forhandlinger. Men det blir neppe så lett å få norske politikere og mediafolk med Kjell Magne Bondevik, Fellesrådet og Einar Lunde i spissen til å innse at de har vært gode støttespillere i KGBs propagandakrig og at Norge har ødet milliarder av kroner på en mislykket revolusjon i Syd-Afrika.

Erik Gjems-Onstad

Felttoget i Norge. . .

(Forts. fra s. 3)

til seier dersom de norske feltavdelingene hadde vært forbedret og mobilisert i tide, før tyskerne fikk anledning til å bite seg fast. Dette kunne skje takket være undfallende norsk forsvarspolitik som nærmest grenset til det forbryterske når den daværende regjeringen forlangte at nordmenn skulle kjempe mot en sterk, moderne utrustet fiende som allerede hadde skaffet seg avgjørende brohoder i landet.

Uorganiserte og frivillig sammenraskede styrker, med høyst utilstrekkelig våpenutrustning og forsyninger forøvrig, hadde ingen militære forutsetninger for å kunne yde effektiv og seierrik motstand.

Norske offiserer (bortsett fra Ruge) advarte mot dette lettsindige felttog, men den politiske ledelse fulgte Ruges oppfordring til kamp, og resultatet kjenner vi.

Bokens forfattere skal ha ros for det omfattende forhåndsarbeide de må ha nedlagt i intervjuer og litteraturgranskning om felttoget i Sør-Norge sett med tyske øyne. Boken kan ses som et supplerende, utfyllende bidrag kontra general Ruge's fremstilling av samme felttog.

Boken er skrevet i en lett-lest form og har et utsøkt billed (foto)-materiale som for norske lesere hittil har vært ukjent.

Som en sidebemerkning har anmelderen med spesiell interesse festet seg ved omtalen av de tildels tøffe kampene i Nåverdalen som han kjenner igjen fra sin egen deltagelse.

En bok av bestående . . .

(Forts. fra s. 5)

och II. Bjørg konfirmerades d. 29. sept.-45 - Europas ödesår - och hennes käre far sände sin kära dotter följande hälsning: «Din dag og fremtid i ljös og hugnad frå barneheim dotter Bjørg med hugen rein går truga til framtids dugnad.»

Jössingmentaliteten tillät icke Sigurd vara närvarande den gången - det var «friheten»!

- Men dotter Bjørg fortsätter kampen för rättvisa i en bedragen Nord! Det är sådant, som är av största «framtids dugnad»!

S. Lundehäll

Historieforskning . . .

(Forts. fra s. 1)

et intervju med den evindelige Skodvin hvor han som vanlig går god for «Elverumsfullmakten». Mot slutten er det bare tatt med noen overfladiske ord om at min bok kommer. Men hele intervjuet er selvfølgelig en advarsel mot den.

Men allikevel går salget strykende og opplaget passerer 10.000 før julen kommer.

Tause historikere

- Hvorfor er historikerne så tause?

- Mange av dem er kommet i klemme. Hvis de går mot mine avsløringer, bestrider de fakta. Dersom de støtter meg, må de innta upopulære standpunkter. Dessuten har mange historikere sett det samme materialet som jeg - og noen kunne komme til offentlig å spørre om hvorfor de så har oversett disse kontroversielle fakta som ikke stemmer med Skodvin-legenden.

Det er derfor forståelig at enkelte historikere velger tausheten.

Sikkerhet

- Du har sagt at det kommer enda mer avslørende bøker om krigstiden fra din hånd. Er du ikke engstelig for din egen sikkerhet?

- Jeg arbeider med adskillig hemmelig materiale som heller ikke historikerne har sett eller som har vært for farlig til å interessere dem. Men materialet er meget godt sikret og kan offentliggjøres selv om det eventuelt skulle skje noe med meg. Jeg har dessuten deponert i sikkerhet materiale som avslører trusler mot min egen person som er pinlige for sentrale personer hvis de offentliggjøres.

Derfor avholder ikke truslene meg fra å fortsette mit arbeide.

Det hører med i bildet av den 59-årige Kjell Fjørtoft at hans foreldre spilte en betydelig rolle i motstandskampen mot den tyske okkupasjonsmakt.

NORSK BLAD

UAVHENGIG TIDSSKRIFT

Tverrpolitisk, nasjonalt månedsmagasin med nyheter om norske og europeiske nasjonalistorganisasjoner, artikler og politiske debatter.

Bestill gratis prøvenummer fra:

NORSK BLAD, BOKS 6, N-2056 ALGARHEIM.

Tyskland - den store stygge ulven . . .

(Forts. fra s. 4)

ning som hadde bodd der i slektledd i mer enn sjuhundre år. De ble jaget vekk fra sine hjem, gårder og næringsvirksomheter og fikk beskjed om å være ute av sine hjem en halv time etter at ordren kom. De fikk ta med seg en håndkjerre og 20 kg oppakning pr. person. Under marsjen til den andre siden av elven Oder, døde mange eldre og barn. Noen ble slått ihjel eller skutt. En regner med at alle småbarn under ett år døde hos både de flykninger som rømte før russernes besettelse og hos de tvangsforviste. Den 20 kg's oppakning som enhver hadde med, ble hjemsoekt og plyndret flere ganger i løpet av marsjen. Mat fikk de ikke, annet enn hva de fant på turen av poteter og frukt langs veien. Etter at de kom fram, var spesielt de eldre totalt avkrefte og mange ga opp og døde. Fremdeles ble det dårlig med mat, og av de ca 12 millioner som hadde flyktet og ble fordrevet, døde etterhvert en fjerdedel av utmattelser. Utenom dette ble 2,8 millioner drept ved voldtekt, skyting under russernes fremmarsj og av utmattelse i konsentrasjonsleirene før utdrivelsen ble iverksatt, slik som nevnt ovenfor.

De konsentrasjonsleirene tyskerne hadde benyttet, ble tatt i bruk av de allierte og med minst like stor effektivitet som tidligere. Bare i leiren Dachau, døde 25 tusen fanger i de første månedene av fredstiden.

I Romania, Bulgaria, Ungarn ble de tyske minoriteter også hårdt beskattet. Til og med kvinner som hadde barn som var over et år, ble sendt til konsentrasjonsleire i Russland.

Under manuell utgraving av kanalen fra Donau til Svartehavet som rumenerne satte igang i 1949, ble det benyttet fanger, dvs. rumenere og tyskere som hadde vært involvert i samarbeidet med tyskerne (rumenerne var tyskernes allierte i 2. verdenskrig). I tiden 1949 til 1953 døde det 25 tusen fanger på dette anlegget av utmattelse og hårdhendt behandling.

Personlig

47-årig svensk søker bek. ev. åkt. med dam i åldern 30—45 år. Allm. int. Ar nykterist. Ungkarl.

S.v.t. sign.
«ALLA BREV BESVARAS»,
d.t.k., f.v.b.

AVERTER I

FOLK og LAND

I Pomorge og byene Bydgoszcz og Torun i Polen ble det 3. sept. 1939 massakrert 4 tusen sivile tyskere. Etter felttoget i Polen drepte russerne 15 tusen polske offiserer. 4183 er funnet i en massegrav ved Katyn.

600 tusen negre ble massakrert og drept under engelskmennenes inntrengen i Australia.

I anledning 70-årsdagen for 1. verdenskrigs slutt ble australske veteraner fra vestfronten intervjuet i norsk fjernsyn om sin deltagelse i Frankrike. De skrøt av at de ikke tok tyske fanger. Underforstått at de myrdet dem etter tilfangetagelsen.

Skipet «Wilhelm Gustloff» med ca 7 tusen flykninger og sårede ble 28/1-45 senket av en russisk u-båt. Ca 6 tusen mennesker druknet. Tyske orlogsfartøyer reddet 838.

Engelskmennene senket utenfor norskekysten skipet «Rigel», og 2098 russiske krigsfanger druknet pluss 93 andre.

Utenfor norskekysten senket engelskmennene under krigen flere norske ruteskip som gikk i fart langs kysten til Nord-Norge med passasjerer, matvarer o.a. forsyninger: 12/9-41 passasjerskipet «Barøy», 77 omkom, 4/3-41 hurtigruteskipet «Mira», 13/9-41 hurtigruteskipet «Richard With», 96 omkomne, 17/10-41 hurtigruteskipet «Vesterålen», 60 omkomne, 30/9-43, hurtigruteskipet «Sanct Svithun», 43 omkomne, 13/2-44 hurtigruteskipet «Irma», 61 omkomne.

Og 16. april 1945 senket de passasjerskipet «Goya» av Bergen med 7000 flykninger. Samtlige omkom. Dette var på slutten av krigen, og en skulle tro det ikke var nødvendig å drepe disse uskyldige mennesker på det tidspunktet for krigens utfall.

Et drama i enda større målestokk lot Churchill utspille over byen Dresden den 13/14/15 februar 1945. Dresden var regnet som åpen by og tidligere ikke bombet. Østfronten gikk den gang 110 km fra byen. Byen hadde vanligvis 600 tusen innbyggere, men det doblete antall regner man med befant deg i byen den gang på grunn av flykningestrømmen. Ca 1000 bombefly ble sendt over byen, og den ble systematisk slettet ut med et tap av døde som ingen kjenner. De som vil bagatellisere udåden, sier ca 35 tusen, mens andre mener det tidobbelte av dette tall er mere sannsynlig, og det siste er vel nærmere sannheten etter byens politimesters uttalelse. Den 15. februar gikk 34 amerikanske fly ned i lav høyde og beskjøt flykningestrømmen på veiene ut av byen.

Annet som de allierte heller ikke bør ha blomster for, er at de åpnet Europa for kommunismen

ved at de slapp russerne helt til Berlin.

Stalin viklet de aldrende og slitne politikere, Churchill fra England og Roosevelt fra USA rundt fingeren, og aldri hadde de nok heller den store vilje til å kjempe ved skrivebordet for det europeiske kontinent. Begge disse politikere prioriterte ikke dette høyest. I krigserklæringen het det at England og Frankrike gikk i gang med krigen for å hjelpe Polen, noe som en ikke fikk inntrykk av hverken ved krigsstart i 1939, eller ved fredsforhandlingene på Jalta februar -44, eller i Berlin juli -45, hvor østområdene ble forrådt til kommunismen. Polen fikk riktignok tildelt en god bit av Tyskland, men det har ikke vært til noen hjelp for Polen. Ved sitt nye styresett som ble påtvunget dem av Stalin, har styre og stell fungert som i alle andre kommuniststyrte land - de klarer ikke å brødfø seg selv, selv om Øst-Europa hører til vår klodes beste jordbruksområder. For Tyskland var de områder som ble gitt til Polen svært verdifulle. Om fredsforhandlerne hensikt var å lemleste og redusere Tysklands fremtidige makt, så var dette en dum og korttenkt handling i og med at de dermed svekket et fritt Europa og hjalp videre frem kommunismen som nå i 70 år har vært det mest bestialske styresett verden har sett og det mest udugelige til å skaffe sine undersåtter det de mest trenger for å leve et fullverdilig liv.

En ser i dag at polakkene gjerne flytter ut av sitt land for å bosette seg hos sin gamle fiende. De er ikke alene om det. Det er mange som i dag gjerne vil slå seg ned hos tyskerne, den fordoms store, stygge ulven.

Altså ble Stalin den ved fredsordet som vant på krigen. I det hele hadde han grunn til å være fornøyd og takknemlig for at krigen hadde den kronologiske utvikling den fikk. Foruten at han angrep Finland, hadde han nok ellers også i tankene et angrep på sentral-Europa, og det beste som kunne hendt ham var at Hitler med sitt overmot startet først. Verdenskommunismens strateg fikk håvet til seg områder i Finland, hele Estland, Lettland og Litauen, områder av Polen og Romania, samtidig som han fikk hele Øst-Europa under kommunismen. Alt dette ble et stort tap for Europa. Som om ikke dette var nok, fikk seierherrene delt opp det som var igjen av Tyskland i to stater. Dette har skaffet Europa enorme problemer. Samtidig som tyskerne ved den store innvandringen som har funnet sted der, selv blir et redusert og utvannet folkeslag. Men kanskje dette er hensikten?

Den hvite rase destruerer seg selv.

BOKTJENESTEN

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbest.: (02) 19 06 71

.... eks. **QUISLINGS FORSVARSTALE**,
Nummerert praktutgave kr. 150,-
.... » **QUISLINGS FORSVARSTALE**. Billigutg. kr. 45,-

Serien «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

.... eks. Odd Melsom: **På nasjonal uriaspost** kr. 50,-
.... » Odd Melsom: **NS og fagorganisasjonen** kr. 50,-
.... » Odd Melsom: **Fra kirke- og kulturkampen** kr. 50,-
.... » Einar Syvertsen: **Også dette bør være sagt** kr. 50,-
.... » ALLE 4 BIND: kr. 150,-
.... » A. I. Bru: **Professor på ville veier** kr. 50,-
.... » A. I. Bru: **Her er London** kr. 60,-
.... » Adolf Hoel: **Universitetet under krigen** kr. 25,-
.... » Finn Kjelstrup: **Den norske kapitulasjon** kr. 20,-
.... » Per Lie: **Sannheten om Telavåg-affæren 1942** kr. 15,-
.... » Sigurd Myting: **Politisk dømt** kr. 35,-
.... » Kai Normann: **Diktene Laurbærkransen** kr. 20,-
.... » Arne Tellefsen: **Når forsvaret forfaller** kr. 25,-
.... » Arne Stornes: **Spor i vår nære historie** kr. 115,-
.... » Trygve Engen: **Jeg er ingen landsviker** kr. 35,-
.... » H. Franklin Knudsen: **I was Quislings Secretary** kr. 55,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks. Forbundet: **Gi oss rettsstaten tilbake** kr. 5,-
.... » Forbundet: **§ 104. Mere lys over rettsoppgjøret** kr. 10,-
.... » Pastor A. E. Hedem: **Quo vadis Norvegia** kr. 30,-
.... » H.r.advokat Albert Wiesener: **ASTRID D.D.D.** kr. 100,-
.... » Roald A. Nielsen: **«Solbris Ohoi!»** kr. 100,-
.... » Berner Hansen: **Mannen bak søylen. Prof. Wilhelm Rasmusen** kr. 120,-
.... » Torstein Gunnarson: **Sannheten om Kirsten Flagstad** kr. 150,-
.... » H.r.advokat Albert Wiesener: **Lys over landssvikoppgjøret** kr. 145,-
.... » Jørgen Sehested: **Broholmøtet** kr. 75,-

NYHETER:

.... eks. Svein Halse: **Mot sammenbruddet** kr. 238,-
.... » Knut Steenstrup: **Dilemma** kr. 218,-
.... » Arne Stornes: **Sataniske glør** kr. 115,-

FRONTKJEMPERNE:

.... eks. Svein Halse: **Mot sammenbruddet** kr. 238,-
.... » Harby Foged: **Danske Landsknægte** kr. 60,-
.... » Schreiber: **Kampf unter dem Nordlicht** kr. 200,-
.... » Paul Hausser: **Soldaten wie andere auch** kr. 200,-
.... » R. Schulze-Kossens: **Militärischer Führernachwuchs der Waffen-SS. Die Junkerschulen** kr. 250,-
.... » **Gebirgsjäger im Bild** kr. 240,-
.... » **Die lettischen Divisionen d. Waffen SS** kr. 180,-
.... » **Die deutsche Gebirgstruppe** kr. 200,-
.... » W. Tiede: **Tragödie um die Treue** kr. 175,-
.... » Schwager: **Im Herzen die Heimat** kr. 95,-

Legg til kr. 20,- for forsendelser ved forskuddsbetaling til:
Postgiro 5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i kotonter eller frimerker. (Eilers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

FOLK og LAND

Frykt for sannheten?

Aftenposten hadde 20. desember et stort intervju med historikerne Øystein Sørensen og Nils Johan Ringdal. Begge har siste høst utgitt bøker om okkupasjonstidens historie. Intervjuet har overskriften «Den nye historikerstriden», hvilket dekker det faktum at det i dag blant mange yngre historikere er en sterk opposisjon mot det mønster Magne Skodvin skapte når det gjelder beskrivelsen av okkupasjonens historie. Skodvin bandt seg fullstendig til seierherrenes oppfatninger, og en historiker som allerede i utgangspunktet binder seg til én parts synspunkter, mangler mye på å være objektiv.

I intervjuet sier Sørensen bl.a.: «NS-folk er ikke så godt vandt. De har derfor en tendens til å være fornøyd med alle skrivelser som setter det minste spørsmålsteget ved det de oppfatter som de offisielle seierherrenes versjon.»

Han har ganske rett i det. Vi er vant med lite og fornøyd med lite, bare det går fremover. Det vi imidlertid ikke forstår, er at Sørensen gang på gang må betone at han «ikke har noen som helst sympati med nazismen» (Les: NS). Hva har det med saken å gjøre? Det er hans oppgave som historiker å finne frem til sannheten. Sympati eller antipati burde for ham ikke ha noen som helst betydning. Han er da vel ikke redd for at han kan komme til å finne sannheter som ville bringe ham i unåde hos makthaverne om de blir fremlagt?

Stalin om krigsskylden

1. Det er ikke Tyskland som har angrepet England og Frankrike, men England og Frankrike som har angrepet Tyskland og dermed har tatt på seg skylden for den pågående krig.
2. Etter utbruddet av fiendtlighetene har Tyskland satt frem fredsforslag overfor Frankrike og England, og Sovjetunionen har offentlig understøttet de tyske fredsforslag, fordi Sovjetunionen

mente og stadig mener at en ende på krigen radikalt ville lette stillingen for alle land og folk.

3. De herskende kretser i Frankrike og England har på ødeleggende vis tilbakevist Tysklands fredsforslag og Sovjetunionens anstrengelser for å få en rask ende på krigen. Det er kjennsgjeringen.

Josef Stalin 29/11 1939
overfor Pravdas sjefredaktør.

DEN MUNTRE KROK

En handelsreisendes nød

Det var i den tiden da en salgsinspektør bar den trauste tittel handelsreisende, og benyttet seg av NSBs tjenester.

Vår representant for den reisende adel besteg nattoget til Oslo over Røros på Trondhjems ærverdige jernbanestasjon. Før han krøp til køys informerte han konduktøren om sitt salgoppdrag i Røros: «Jeg er litt gretten når jeg blir vekket, men se å få meg av,» insisterte han.

På Tynset våkner herr Virum, det var selgerens navn, og med sitt kjennskap til det norske jernbanenett konstaterer han lett at Røros nå ligger mange stasjoner og enda flere mil bak i nattemørket. Konduktøren blir oppsøkt og får en særdeles velartikulert overhaling av den forurettede... Etter en tid må den nå særdeles våkne herr Virum trekke pusten og den solide konduktør slipper til med et innputt.

«Du er nok fæl i kjeften du, ja. Mein da sku du hørt hain æ heiv a på Røros!»

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag, tirsdag, onsdag og torsdag kl. 11—15.

Onsdag også 18—20.

Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.

Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

La oss ta vare på FORSKJELLENE!

Av Hans Olavsens

Folk flest vet beskjed

For drøye 45 år siden var det den høyeste lykke i livet å få attest for «nasjonal holdning». Riktignok dreide det seg om en spesiell form for nasjonalisme, nemlig den antityske, men likevel. Hva kan det da komme av at vi nå, halvannen mannsalder senere, er havnet i den stikk motsatte situasjon? Fremtredende folk, NRK og store deler av pressen kjører frem med klart antinasjonale holdninger, og vi som fremdeles holder på at vi har nasjonale verdier å bevare, blir i beste fall sett på som noen avlegse skrullinger. Det er ikke langt fra at vårt syn blir sett på som forbrytersk - enda en gang.

skole som passer de færreste. Mange er fortvilet over den sterkt reduserte skolestandarden, men de ser ikke årsaken til den. Meget få finner seg tilrette i skolen fordi de der er utsatt for et press som går ut over deres egenart. Og ut av skolen kommer tusener av utilpassede individer som er satt sterkt tilbake når det gjelder å finne sin rette hylle i livet. Hva vi trenger, er en skole som utvikler den enkelte elevs spesielle anlegg, uansett hva de er, men hvilken sjanse har vi i dag for å få det?

Kvinnefrigjøring på avveier

Den falske likhetstanke

Hva kan en slik utvikling komme av? Forklaringen er egentlig ganske enkel. I etterkrigstiden er vi blitt totalt dominert av den likhetstanke som har opprinnelse i marxismen/kommunismen, men som har trengt igjennom i de aller fleste av våre politiske partier, uansett hvor på høyre-venstre-skalaen de befinner seg. Kommunismen hater alt som heter forskjeller og går med vold og makt inn for å tyne dem. I vårt land er ikke kampen mot forskjellene voldelig, men alle maktapparatets øvrige midler blir tatt i bruk for å fjerne dem.

Hvordan kan det ha seg at ikke-kommunister faller for slike naturstridige tanker? Det skyldes utvilsomt en manglende evne til å tenke klart. Man forveksler to begreper, nemlig likhet og likeverd. Det hersker også den vildeste forvirring når det gjelder å definere hva rettferdighet er. Absolutt likhet kan være grov urettferdighet. At rettferdigheten skjer fyllest når alle har det likt, er en av de groveste løgner i verdenshistorien.

Enhetskolen

Vårt utgangspunkt var at våre guruer slår ned på det nasjonale. Det gjør de fordi en anerkjennelse av nasjonale egenarter ville være en anerkjennelse av at det finnes forskjeller, og det vil de altså ikke gå med på. Men likhetspresset går langt videre enn det. Ikke minst kommer det til uttrykk i skoleverket. Mens det i mange andre land finnes varierte skolesystemer slik at enhver kan skaffe seg en utdanning som svarer til ens evner og interesser, presses hele den norske ungdom gjennom en enhets-

teorien er bragt ut i det helt bisarre, er den såkalte «kvinnefrigjøringen». At kvinnen er likeverdig med mannen, står overhodet ikke til diskusjon, men når det hevdes at kvinnen er lik mannen, da finner mange av oss at det er på tide å si stopp. Det blir hevdet at kjønnsforskjellen skyldes oppdragelsen, at «mannsrollen» og «kvinne rollen» er noe som blir preget inn i oss. *Noe* kan det være i dette, men den som ikke innser at det er tildels fundamentale forskjeller i kvinners og menns reaksjonsmønstre, må enten være blinde eller uærlige. Det vi står overfor i dag, er at mannens mønster blir det dominerende, og at kvinnen tvinges inn i det. Det fører igjen til at det som i følge kvinnens natur og egenart er hennes sterkeste områder, blir nedvurdert og tildels direkte foraktet. Og hverken kvinner eller menn blir lykkelige av det.

Jante-loven

Et annet område der likhetsteorien etterhvert fører til dårligere tilstander, er den manglende evne til å innse at noen mennesker utvilsomt er dyktigere enn andre. Vi lever så avgjort i Jantelovens land. Du skal ikke tro at du er noe! Men et folk trenger ledere på alle felt. Ledere må pleies frem og tas godt vare på. Det er de ekstra begavede som trekker hele folket oppover både kulturelt og økonomisk. Vi var ikke kommet der vi er i dag om vi ikke hadde hatt ledere til å føre oss dit. Derfor må veien legges åpen for de ekstraordinære begavelser helt fra barneskolen av, og de må ha fri vei til å føre folket opp på et høyere nivå.

Den jevne nordmann innsir i virkeligheten disse ting. Hun eller han vet at forskjellighetens lov er selve livets lov. Fra sitt nære miljø vet man f.eks. at søken som er vokst opp under helt like forhold, ofte utvikler seg i helt forskjellige retninger. Man vet at noen er skoleflinke, mens andre har det i hendene. Men folk er under et så hardt press fra politikere og medier at de ikke våger å hevde det de vet med seg selv, nemlig at vi alle er forskjellige, og at det er disse forskjellene som skaper dynamikk og utvikling. Men slike synspunkter blir i dag stemplet som svart reaksjon.

Forskjellige forhold skaper forskjellige folk

Kanskje ikke fullt så lett å forstå er at også nasjoner eier en egenart og helt spesielle trekk. Vi anerkjenner uten videre at det f.eks. har utviklet seg hundraser som har fått sine særtrekk fordi dyrene har utviklet seg under spesielle forhold og med særlige oppgaver. Hvorfor skulle det da være så fullstendig annerledes med menneskene? Erling Winsnes hevder f.eks. at vårt folk har fått sitt særpreg fordi våre forfedre gikk mot nord og måtte kjempe mot og tilpasse seg ekstremt vanskelige forhold. Er det så forunderlig rart at nasjoner som lever sitt liv under henholdsvis tropiske og arktiske forhold utvikler seg helt forskjellig?

En barnesang lyder: «Alle er forskjellig, men det er utenpå». Her kommer likhetstankens løgnaktighet klart til uttrykk. Sannheten er jo at vi er nokså like utenpå, men du verden så forskjellige inni.

Også når det gjelder nasjonale egenarter og kulturer gjelder det at forskjellen er et dynamisk element som bringer verden fremover. Selvfølgelig skal ikke en nasjon isolere seg, og den skal i rimelig grad la seg påvirke av andre kulturer. Men katastrofen inntreffer hvis det tillates en utvikling som ødelegger de nasjonale egenarter. Da har vi drept selve dynamikken i verdenssamfunnet.

Likeverdets prinsipp

La meg slå én ting fast: Om man forlanger respekt for sin egen egenart, må man også vise respekt for andres. Å forfølge mennesker fordi de er annerledes (Forts. side 6)